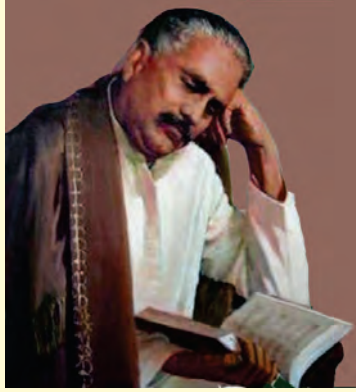


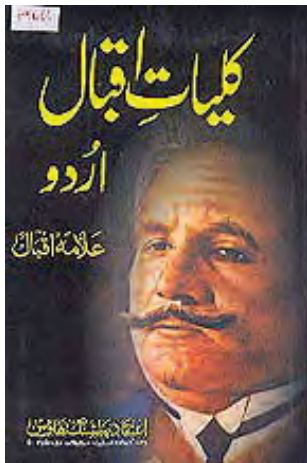
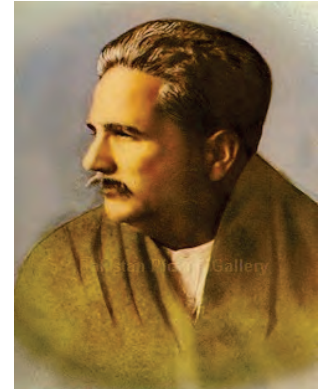


محمد اقبال یکی از بزرگ ترین شعرای هند است. او در سال ۱۸۷۷ میلادی در سیالکوت متولد گردید. در شهر لاهور تحصیل علم کرد. بعد ازان به انگلستان برفت و آنجا در فلسفه درجه دُکتری یافت. در این مدت اقبال سیاحتِ اروپا کرد. بعد از سه سال به هندوستان برگشت. محمد اقبال خیالات و افکارِ خود را در اشعارِ فارسی و اردو بیان کرد. اقبال در شعر خود مخصوصاً فلسفهٔ خودی را پیش نموده است. او کشورهای آسیا را پیغامِ حریت و جهد و عمل داده است. ازین

جهت اقبال را شاعرِ مشرق می نامند. اقبال در سال ۱۹۳۸ میلادی در لاهور وفات یافت.

اسرارِ خودی، رموزِ بیخودی، پیامِ مشرق و زبورِ عجم معروف ترین کتابهای اوست که بزبانِ فارسی نوشته شده. مجموعه های کلام اقبال در اردو: بانگِ درا، بالِ جبریل و ضربِ کلیم.

Mohammed Iqbal is one of the greatest poets of India. He was born in 1877 at Sialkot. He got his education in Lahore city. After this he went to England and there he obtained the doctorate degree in Philosophy. During this period Iqbal travelled in Europe. He returned to India after three years. Mohammed Iqbal expressed his thoughts and viewpoint through poetry both in Persian and Urdu languages. In the poetic works he has expressed



Philosophy of Khudi (self realization).

He has given the message of action and continuous struggle to the people of Asia. Due to this reason Iqbal has been named as poet of the East (Shâir-e-Mashrique). He expired in 1938 at Lahore.

Asrâr-e-Khudi, Rumooz-e-Bekhudi, Payâm-e-Mashrique and Zabor-e-Ajam are his famous books written in Persian. Bâng-e-Dara, Bâl-e-Jibrael and Zarb-e-Kaleem are his poetic works in Urdu.

